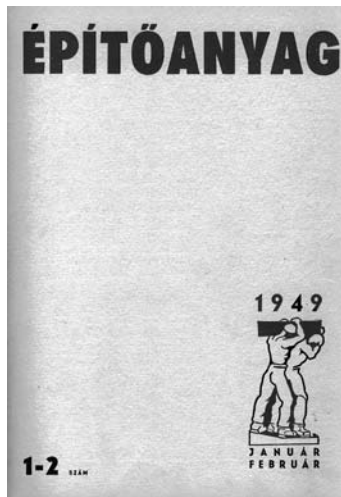

Az Építőanyag 60. évfordulójára¹

| Talabér József

Amikor az Egyesület elnöke felkért arra, hogy az idei Küldöttgyűlésen foglaljam össze az Építőanyag folyóirat 60 éves történetét, Szilárd Leó vegyész mérnök, az amerikai atomerőmű bizottság tagjának egy híres mondása jutott eszembe: az előadónak mindent szabad, csak egyet nem, untatni a hallgatóságot. Félttem attól, hogy az adott témakörben nehéz lesz olyan előadást tartani, amely ébren tartja a hallgatóság figyelmét.

Kezdem a lap alapításával. 1948 decemberében Siklós Ferenc a Nehézipari Minisztérium 24-ik főosztályának vezetője összehívta az ország építőanyag-iparának legjobb szakembereit, hogy megtárgyalják a rendkívül elmaradott állapotban levő építőanyag-ipar helyzetét. Ezt követően 1949. január 27-én megalakult az Építőanyagipari Tudományos Egyesület, és rögtön ezután az Építőanyag is, amelynek feladatát az Egyesület első elnöke, Siklós Ferenc a lap Beköszöntőjében ekképpen jelölte meg: „A lap elsőrendű feladatának tekinti, hogy az iparág minden dolgozójának segítségére legyen abban, hogy a termelés korszerűsítésében nemzedékektől átöröklött sablonok, és receptek gépies alkalmazása helyett a módszeres, tudományos alapokra helyezve végezze munkáját.”

Az Építőanyag tehát tudományos lapnak indult. Ez rendkívül fontos volt a későbbi évtizedekben, mert többször vitatták a lap tudományos színvonalát. Arra azonban rá kell mutatnunk, hogy a lap életében mindig sok nehézséget, sőt zavart okozott a sokrétűség. Arra a szoros kapcsolatra is rá kell mutatni, ami az Egyesület és a lap között kialakult. Ez természetes, mert mindkettőnek ugyanaz volt a célja. Éppen ezért ne vegyük rossz néven, ha sokszor nem is teszünk különbséget a lap és az Egyesület között, különösen akkor, ha egy-egy témában ugyanazok a személyek tevékenykedtek.

Az Egyesület és az Építőanyag célkitűzéseinek valóra váltását az iparág legjobb szakemberei vállalták. Közülük néhányat említek: Varga József egyetemi tanár, volt iparügyi miniszter, Bereczky Endre, Gottlieb István, Grofcsik János, Sövegjártó János, Szabó László, Korányi György, Komlós Sándor, Albert János, Zeöld István, Mattyasovszky Zsolnay László és még sokan mások. Megalakultak az Egyesület szakosztályai. A cement és mészipari szakosztály Miskolczy László, az üvegipari szakosztály Sliesz Jenő, a kerámiai ipari szakosztály Zeöld István és a kő- és kavicsipari szakosztály Szántó Imre vezetésével.

Egy országos lap megindításához szükség lett volna egy nyugodt, békés országra, stabil ipari háttérre. Ebben az időben egyik

Prof. Dr. Talabér József

1942-ben szerzett mérnöki oklevelet Sopronban a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya- és Kohómérnöki Karán. Első munkahelye a Magyar Állami Kőszénbánya Rt. volt. 1945-ben a Barbid és Ferroszilícium Gyár

főmérnökévé nevezték ki. 1949-ben az Ipari Minisztérium Mész-Cement-Üveg és Finomkerámia Főosztály Termelési és Műszaki Osztályának vezetője lett. 1952-ben kinevezték az Építőanyagipari Minisztérium Cementipari Igazgatósága főmérnökévé. Ipari vezetői tevékenysége mellett kutatói munkát is végzett. 1955-ben a kémiai tudományok kandidátusa, 1992-ben a műszaki tudomány doktora lett. 1965-től a Veszprémi Vegyipari Egyetem tanára, 1967–1975 között a BME Építőanyagok Tanszéke vezetője, később egyetemi tanára lett. 1963-ban a SZIKKTI igazgatója lett. Ezzel tevékenysége az egész szilikátiparra kiterjedt. Az intézetet európai hírű kutató és tervező intézetté fejlesztette. Az intézetnek jelentős része volt a szilikátipar 60-as években megindult erőteljes fejlődésében. Képviselte a szilikátipart az OMF kutatókat koordináló bizottságában, részt vett a MTA Műszaki Kémiai valamint Szilikátkémiai bizottság munkájában Szakirodalmi tevékenységét az 1977-ig megjelent 75 szakcikkre, továbbá a Cementipari Kézikönyv főszerkesztőjeként végzett munkája, valamint három szakkönyv társszerkesztősége jellemzi. Mindezen tevékenységek mellett a Szilikátipari Tudományos Egyesület főtítkára 1958–1975 között, illetve elnöke 1975–1990-ig. Az Egyesület Tiszteletbeli Örökös Tagja, az Építőanyag c. szaklap szerkesztő bizottságának örökös tiszteletbeli elnöke.

sem volt meg, hiszen 1949-ben járunk, alig pár évvel az országot majdnem véromlásba vivő II. világháború után. Szervezett építőanyag-ipar ebben az időben, Magyarországon gyakorlatilag nem volt. Az a néhány cementgyár, finomkerámiai és üvegipari gyár, sok kisebb-nagyobb téglagyár, a legelmaradottabb mód-szerekkel dolgozó helyi téglalehető kemencék százai, és néhány embertelen körülmények között működő mészüzem jelentette akkor az építőanyag-ipart, anélkül, hogy ezek között valamilyen szervezett kapcsolat lett volna. Még a nyersanyagok közel azonosossága, vagy rokonsága, a hőkezelő műveletek elvi hasonlósága sem jelentett összekötő kapcsolatot az egyes gyárak, illetve üzemek között. Egyszerű ipari irányítás sem volt.

Ebben a helyzetben el kellett dönteni, hogy tudományos vagy gyakorlati kérdések kapjanak-e első helyet a lapban – különös tekintettel az ország újjáépítésére, a termelés beindítására –, még akkor is, ha ezzel konzerválnánk az elavult helyzetet. A lap első példánya mutatja, hogy az Egyesület vezetősége a modern technika mellett a termelés helyreállítására, sőt fokozására hívta fel a figyelmet.

A következő kérdés az volt, hogy kinek írjuk a lapot. Az iparban alig volt mérnök, technikus. Viszont számítottunk mindenkire, aki elkötelezett volt a technika és a technológia fejlesztése iránt. Annyi számot nyomtattunk, ahány tagja volt az Egyesületnek, és tagjaink ingyen kapták meg a lapot. Tudtuk, hogy a lapot sokan nem olvasták el. Tudtuk, hogy sok helyen, az igazgatói titkárságokon porosodtak a lapok, de biztosak voltunk abban, hogy előbb-utóbb kézbe veszik azokat. A kinyomtatott lapok száma kezdetben csak néhány száz volt, de később jóval ezer példány fölé emelkedett és végül kétezer példányt ért el.

Az elmúlt 60 év „termése” egy kis könyvtárnyi anyagot tesz ki, a maga mintegy 3000 szakcikkével. Objektíven értékelni a lapot nagyon nehéz. Ezt az értékelést úgyis elvégezték azok, akik elolvasták a lapot. Ehelyett inkább olyan személyek, vagy központok köré csoportosítanám a lap életének bemutatását, akik részt vettek ebben a munkában.

Első helyen kell megemlékezni **Bereczky Endre** professzorról, akitől generációk tanulták a cementtel kapcsolatos szakmai ismereteket. Ő írta a legelső cikket a lapban, *Sigma cement* címmel. Ebben az átfogó cikkben azonban sokkal többről volt szó; az egész cementiparról, annak fontosságáról. Szó volt benne a

¹ A Szilikátipari Tudományos Egyesület XXXI. Küldöttgyűlésén elhangzott előadás alapján

külföldön már elfogadott heterogén cementekről, a kohósalakokszerkezetéről és összetételéről, a természetes és mesterséges puzzolánokról, a szigma cementről, és ennek gyártását lehetővé tevő szerkezeti kérdésekről.

Bereczky Endre a későbbiekben is nagyon sok cikket írt az Építőanyagba. E cikkekkel – az egyetemi oktatás mintegy kiegészítéseként – jelentősen hozzájárult a szilikátiparban dolgozó

fiatal műszaki értelmiség képzéséhez. Az aknakemence híve volt. Többször elmondta, és leírta az aknakemence értékes tulajdonságait, kedvező hőgazdálkodását, kis költséggel gyorsan megvalósítható beruházását, és ezeket külföldi (Lédec, Ladce, Szlovákia) tapasztalatok alapján igazolta. Ezek alapján épült meg a hejőcsabai aknakemencés cementgyár, amely azonban csak átmeneti javulást hozott az ország cementellátásában. A magyar cementipar további fejlesztését nem az aknakemencés technológiára építettük föl.

Vonzáskörébe tartoztak Gottlieb István és Szabó László vegyészmérnökök, akik már 1949-ben az energiafogyasztás csökkentésére és gazdaságos felhasználására hívták fel a figyelmet a *Hőmennyiségek felhasználása, és hőmérséklet-eloszlás a forgógépekben* című cikkükben.

Gottlieb István fiatal vegyészmérnökként Bereczkyhez került Lédecra, majd külföldön bővítette ismereteit. A II. világháború alatt a Haifai (Izrael) cementgyár műszaki vezetőjeként, és a közel-keleti angol hadsereg szakértőjeként a cementhiány csökkentése érdekében kidolgozta a szigma cementet. Erről írt Bereczky is a már említett cikkében. Mérlegelve az akkori izraeli technológiai lehetőségeket, valamint idehaza a Lábatlani cementgyárban végzett kísérleti gyártást, a hazai cementkutatókra (Révay Miklós, Opoczky Ludmilla) várta annak tisztázása, hogy a szigma cement nem azonosítható-e a pár évvel ezelőtt a SZIKKTI-ben folytatott meszkőadalékos cementtel, vagy a külföldön korábban alkalmazott cementekkel (S cement Svédországban, E cement Dániában, 150-es cement a háborús Németországban).

Szabó László vegyészmérnök az első időkben szakértőként dolgozott az építőanyag-ipar különböző területein. Későbbi munkássága a cementipari tűzálló anyagok és szabványosítási kérdések köré koncentrált.

E körben kell megemlékezni **Róth Ferenc** gépészmérnökről, aki ugyan keveset írt a lapban, de generátor gáztüzelésű aknakemencéjének képét az Építőanyag harmadik évfolyamában megtalálhatjuk annak bizonyítására, hogy megtettük az első lépéseket a legembertelenebb fizikai munkát követelő meszégető körkemencék felszámolására.

Még egy iskolát teremtő szakemberről kell a „Bereczky körben” megemlékezni, **Beke Béla** gépészmérnökről. Az Építőanyag első évfolyamában megjelent, *Mészakőbányák*

gépesítése című cikkében hosszú időre lefektette a kőbányák (nemcsak a meszkőbányák) gépesítésének alapelveit. Ebben a gondolatkörben támaszkodott **Benedek Dénes** bányamérnök (Tatabányai Cementgyár kőbányája) tapasztalataira, aki munkásságáról (nagy átmérőjű fúrás, mikroszekundumos robbantás) többször beszámolt lapunkban. Ezek a cikkek bevezetői voltak a korszerű technológiának. Pedig Beke Bélának nem ez volt az igazi munkaterülete. Az őrlés, aprítás, osztályozás technikáját matematikai alapon és matematikai pontossággal dolgozta ki. Világszínvonalú munkái először az Építőanyagban jelentek meg, majd a magyar és külföldi, angol nyelvű szakirodalom tette őt szakmájának legjobbjává, a terület elismert tudósává.

Számtalan követője közül kiemelkedett **Németh Jenő**, és ígéretesek a Miskolci Egyetem fiatal kutatói is. Beke őrléstechnikai munkásságát a SZIKKTI fiatal kutatói folytatták, élükön **Opoczky Ludmilla**val, akinek munkássága jelentősen megváltoztatta a cementről eddig kialakult képet.

Kiemelkedő szerepet játszott az Egyesület életében a külföldről hazahívott **Korach Mór**, az Egyesület későbbi elnöke, és az Építőanyag szerkesztőbizottságának elnöke. A kiváló szakember magabiztosságával előadásában, és az Építőanyagban megjelent cikkeiben szenvedélyesen kérte, javasolta, sőt követelte a kormánytól az építőanyag-ipar elmaradottságának felszámolását. Tehette, mert Olaszországból a legfejlettebb kerámiaiparral rendelkező országból hívta haza az akkori építőanyag-ipari miniszter. Faenzában, az általa alapított fejlesztő intézetben főleg az alagútkelemencékkel foglalkozott. Szüneteltetése volt a kervitcsempe gyártás. Ennek kemencetípusát kísérlete meg alkalmazni a finomkerámiai, és a durvakerámiai alagútkelemencéknél. Kár, hogy itt szembekerült **Mattyasovszky Zsolnay László** vegyészmérnökkel, a finomkerámia iparág főmérnökével. A lap hasábjain lefolytatott viták fő témája a kemencék mérete, a tüzvezetés alakulása volt.

Mattyasovszky ekkor már európai hírű keramikus volt, sok cikket írt. Mint az ipar műszaki vezetője kidolgozta a kerámiaipar fejlesztési tervét. A nézeteltérések azonban fennmaradtak, és valószerű, hogy ezek is hozzájárulhattak Mattyasovszky külföldre távozásához. Először Európában volt nagy kerámiai cégek szakértője, majd Amerikában. Pár éve – úgy tudom – Argentínában halt meg. Hamvait idehaza temették el.

A kerámiánál maradvá **Grofcsik János** professzorról kell szót ejtenünk. A *hazai samottgyártás időszzerű kérdései* c. munkája az Építőanyag első számában jelent meg. Ebben megismertük a hazai samott gyártás sok problémáját. Be akarta bizonyítani, hogy hazai nyersanyagokból is jó minőségű samottot lehet előállítani. A selypi forgógémelekben 1500 t szegi kaolinnal végzett szénportüzeléses kísérlet 1-2 SK-val gyengébb minőségű samottot eredményezett. Később a

Nehézvegyipari Kutató Intézet (Veszprém) szilikátipari osztályát vezette. Munkatársával, **Vágó Elekkel** igen értékes cikkeket közölt a klinker ásványok összetételéről, szerepéről, a cement szilárdulásáról, és a tűzálló anyagokról. Egyetemi tanár volt a Veszprémi Egyetem Szilikátkémiai Tanszékén. Nyugdíjasként a SZIKKTI finomkerámiai osztályán dolgozott.

Sövegjártó János vegyészmérnök is hazai nyersanyagokkal kísérletezett, hogy a cementipart ellássa jó minőségű tűzálló anyagokkal. Cikkeiben beszámolt munkájáról. Célját csak félig tudta elérni, mert a cementipar időnként visszasírta a Radex-téglákat. Munkáit fiatal kutatók, Terényi Gyula és társai vitték tovább.

Ízig-vérig keramikus volt **Déri Márta** egyetemi tanár, Bereczky professzor utódja a Szilikátkémiai Tanszéken. Sok cikket írt, de kerámiai munkásságában, cikkeiben a nagy dielektromos állandójú anyagok foglalták el a fő helyet. *Különleges, meghatározott összetételű földfém titanátok elektromos tulajdonságai* című cikke ezt megerősíti. A szilikátkémia elméleti részét tőle tanultuk meg.

A finomkerámiai ipar másik kiváló egyénisége **Kacsalova Lídia** vegyészmérnök. Cikkei (pl. *Hidrargillit és illit bomlása*) új irányt hoztak kerámiai szemléletünkbe. Fő kutatási területe azonban az Al_2O_3 zsgorítási folyamatainak megismerése, és gyakorlati alkalmazása volt. Ez irányú munkássága az átlátszó Al_2O_3 előállítási technológiájának kidolgozásában csúcsonodott ki. Megoldotta a Diakor néven megismert átlátszó kerámia, a korszerű világító testek legfontosabb anyagának gyártását. Kár, hogy a Tungsram gyár, gazdasági érdekek miatt, nem vette át a kidolgozott gyártási eljárást, és változatlanul Amerikából hozta be ezt az anyagot. Az Al_2O_3 tulajdonságainak megismerése, előállításának módja lehetővé tette az elindulást az ún. bio-kerámia felé (fogak, protézisek). Ezt a munkát Veszprémben továbbfejlesztették. Ő indította el a korszerű műszaki kerámiák (nitridek, karbidok, cirkon-vegyületek) hazai kutatását is.

(Érdekes módon Egyesületünk jelenlegi elnöke munkatársával a 90-es években jelentetett meg egy cikket *A szilícium-nitrid porok plazmatermikus előállítása* címen. Ez azt jelenti, hogy a hazai kutatások a későbbiekben máshol is folytatódtak.) A későbbiekben egy rendkívül fontos cikke keltett nagy feltűnést. **Kósa-Somogyi István** vegyészmérnökkel megírt *Optikai hőközlés* című cikke a fényvezető üvegszálak jövő szerepével foglalkozott.

A téglaiipar univerzális egyénisége volt **Albert János**. A téгла- és cserépiparban nem volt olyan gyár, vagy üzem, amelynek nyersanyagát ne ismerte volna. Vizsgálódásainak eredményeit nagyon sok cikkben írta le. Az *Építőanyagban* fellelhető munkássága azonban ennél szélesebb körű volt. Kiterjedt a nyersanyagok kémiai, ásványtani összetevőire, a masszva előkészítésére, a formázásra és szárításra és az égetés technológiai részletire is. Munkatársai közül kiemelkedett

Csizi Béla és **Varga Dénes** tevékenysége.

Az üvepipart kezdetben **Korányi György** fémjelezte. A síküveggyártásról, a síküveg gyártásáról szóló cikkei kiegészítve **Schwegger Béla** cikkeivel hű képet adtak az üvepipar helyzetéről. Az öblösüveggyártás helyzetéről **Knapp Oszkár** rendszeres munkái tájékoztattak bennünket. Talán ő volt, aki a legtöbb cikket írta az üvegyártásról.

Az üvepipar egyik legismertebb szakembere **Lőcsei Béla**, egyetemi docens Veszprémben, majd a SZIKKTI üvegsztyályának vezetőjeként dolgozott. Az üvegszerkezet alakulása, a különböző üvegtípusok anyagok és tényezők voltak a fő témái, melyek az *Építőanyagban* megjelentek. A kaolinit reakciómechanizmusa AlF_6 hatására egy kis kalandozást jelentett a kerámiaipar területére. Ezek a kutatások egy új anyaghoz, a vitrokerámiához vezettek el. Kidolgozta a nagy tűzállóságú és nagy hőállóságú új anyag előállításának technológiáját. Ezt azonban, Lőcsei Béla sajnálatosan korai halála miatt, nem valószínűsítették meg.

Évekig tartó kísérletezés eredményeként a 60-as években új tűzálló anyag született **Vissy László** munkássága nyomán. Kidolgozta a korvisit néven elnevezett tiszta Al_2O_3 -ból álló olvasztott tűzálló anyagot, amely a külföldi termékekkel (Corhardt, Bakor) egyenértékű volt. A Mosonmagyaróvári Timföldgyárban előállított termék rendkívül értékes, és az üvepipar számára nélkülözhetetlen anyag.

Tudománypolitikai jelentőségű volt **Náray-Szabó István** akadémikus *Építőanyagban* publikált meghatározása az üvegről. A korábbi meghatározások helyett Náray-Szabó így fogalmazta meg az üveggállapotot: „az üveg nem periodikusan elhelyezkedő atomokból, vagy ionokból álló anorganikus rendszer, amelyben a rendezetlen állapotú atomokat és ionokat igen erős kémiai kötés tartja össze. Érdekesként említjük meg a Society for Materials meghatározását: az üveg szervesetlen anyag, mely olvasztás útján keletkezik, és lehűtése során kristályosodás nélkül szilárdul meg. Az üvegpiparhoz kapcsolódóan számos, magas színvonalú közleményt jelentett meg a lapban **Szabó István** docens (Veszprém), és **Boksay Zoltán** (ELTE). Sokak számára volt érdekes **Sápi Lajos** cikke, melynek címe *Technológiaváltás a síküveg gyártásban* volt.

A cementiparból, a már említettekén kívül is, igen sok cikk jelent meg az *Építőanyagban*. Különösen érdekes volt **Dolezsay Károly** cikke az MgO -dal kapcsolatos technológiai problémákról. A cikk nagy segítséget nyújtott a Tatabányai Cementgyárnak, amelynek nyersanyaga erősen szennyezett volt dolomittal. Kidolgozta, és bevezette a fehércement-gyártás új technológiáját, és azt bevezette a Selypi Cementgyárban.

Opoczky Ludmilla volt a legtöbbet közlő cementipari szakember. Kezdetben az azbesztcement gyártással foglalkozott. Később a cementek szemszerkezetével, és annak alakulásával foglalkozott a különböző örlőberendezésekben. Munkássága

nagy segítségére volt Beke Bélának. Külön érdekesek voltak a cement őrlését segítő anyagokról szóló cikkei. Később bekapcsolódott **Juhász Zoltán** kutatásaiba, igen érdekesek voltak a mechanokémiai folyamatok során elért kristályszerkezeti változásokról szóló eredményei. Munkássága igazán akkor teljesedett ki, amikor a CEMKUT igazgatója lett, 1995-ben.

Révay Miklós vegyész mérnök, a cementipar egyik mindegyese, Talabér József alumínát-cementek és betonok tárgyú cikksorozatához csatlakozva a bauxit-betonok várható szilárdulásáról közölt értékes tanulmányokat.

Tamás Ferenc professzor viszonylag keveset írt, mert elsősorban nemzetközi fórumokon képviselte az Egyesületet. Tevékenységének fő iránya nem esik az Építőanyag vonalába, bár az általa szervezett konferenciák, a SILICONF-ok sokszor adtak át témát lapunknak. Szilikátkémikusi énje azonban kiütöközött néhány cikkében, ilyen volt például a *Ferromágneses kémiai anyagok, különös tekintettel a kerámiai permanens mágnesekre* című munkája.

A Kő- és Kavics Szakosztály viszonylag kevés közleményt jegyzett a lapban. Közülük ki kell emelni **Erdélyi Imre**, **Ozorai Gyula** és **Simon Jenő** munkáit.

A lap történetében jelentős szereplő a BME Építőanyagok Tanszéke, amelyet hosszú időn keresztül **Balázs György** professzor vezetett. A cementek szilárdulása, a klinkerásványok szerepe, a gőzölés, a betonok és tulajdonságaik, a cementek egyes tulajdonságainak szerepe a betonban, a betonacélok, a tartósság stb. témákban sok cikket jelentettek meg. A szerzők **Balázs György**, **Erdélyi Attila**, **Kovács Károly**, **Józsa Zsuzsanna** és **Csányi Erika** voltak. Ide sorolhatók a kiváló betontechnikus, **Ujhelyi János** munkái, amelyekben különös fontosságot nyert a szabványosítás.

Nagy jelentőségűek voltak a lapban a korszerű vizsgálati módszerekkel kapcsolatos írások. **Takács Tibor**, **Fodor Márta**, **Traeger Tamás**, és **Wojnárovits Lászlóné** jelentettek meg értékes írásokat e területen.

Az első között kellett volna megemlékezni az ásványtani, földtani nyersanyag-kutatásokról, amelyekben kialakították a nyers-

anyag-kutatás mai szintjét. Sok gyár élvezi még 60 év után is az egykori kutatások eredményét. Átforgatva az Építőanyag 60 éven át megjelent köteteit, **Jugovits és Pap Ferenc** professzorok munkáival gyakran találkozunk, amelyekben megtalálhatjuk a vulkanikus kőzetek előfordulásait, ásványvagyonát, fizikai és kémiai tulajdonságait egész Magyarországra vonatkozóan. A 40-50 év elteltével is élvezhető cikkeiből, képeiből, térképeiből nemcsak a szakma, de a föld, az ásvány szeretete is átsűrődik. Méltó utódaik **Kertész Pál**, **Gálos Miklós**, **Kausay Tibor** professzorok, és idesorolható **Lázár Jenő** régészeti tevékenysége is.

A teljesség kedvéért meg kell emlékezni azokról a gazdasági, közgazdasági cikkekről, amelyek mindenkor segítettek a műszaki szervezetek munkáját. **Szentmártoni Gusztáv**, **Kunvári Árpád**, **Rejtő György** munkái sorolhatók ide.

Juhász Zoltán professzor, az Építőanyag Szilikáttudomány rovatának vezetője, új szint hozott a lap életébe. Cikkei közül, csak néhányat említek: *Agyagféleségek diszperzításhatóságának, a felület állapotának és morfológiájának hatása a morfológiai tulajdonságokra*. Külön területet jelentettek a mechanokémiai vizsgálatok, amelyek során azt tanulmányozták, hogy az anyagok kristályszerkezete miként változik az őrlés során jelentkező mechanikai hatásokra.

A lap felelős szerkesztői voltak **Becz Jenő**, **Székely Ádám** és **Wojnárovits Lászlóné**. Eredményes munkájukat ez úton is köszönjük. Hálásak vagyunk **Tasnádiné Marik Mártának**, és **Deme Györgynek** a művészetileg is értékes üveg és kerámiai cikkekért, amelyekkel szó szerint színesebbé tették lapunkat.

Végül köszönjük a Szilikátipari Tudományos Egyesületnek, hogy évtizedeken át, sokszor nehéz körülmények között is, megőrizte és fenntartotta lapunkat. Köszönjük olvasótabunknak, hogy hű maradt hozzánk, jelezve az Építőanyag hosszú távon is megfelelő tudományos színvonalát.

Az utóbbi években az Egyesület, és a lap vezetése is megújult. Kívánom, hogy utódaink az eddigi hagyományok szellemében, továbbra is magas színvonalú közlemények és írások megjelenítésével segítsék és támogassák a szilikátiparban tevékenykedő szakemberek munkásságát és szakmai fejlődését.

A SZILIKÁTIPARI TUDOMÁNYOS EGYESÜLET ÚJ HONLAPJA

A Szilikátipari Tudományos Egyesület megújulása újabb fontos állomáshoz érkezett. Az Építőanyag folyóirat 60 éves fennállásának alkalmából történt megújulását követően elindult az Egyesület új honlapja is, www.szte.org.hu címen.

Az új honlappal nemcsak az arculatváltást kívántuk jelezni. Áttekinthető felépítéssel, informatívabb tartalommal, szélesebb körű tájékoztatással Egyesületünk kommunikációját szeretnénk hatékonyabbá tenni. Megtalálhatók itt a szükséges információk az Egyesület felépítéséről, működéséről, szakosztályairól, tagságának rendszeréről. Az érdeklődők bővebben olvashatnak tevékenységeinkről, rendezvényeinkről, megtalálhatók a kitérítésekkel, pályázatokkal, szakértéssel kapcsolatos tudnivalók. Az Építőanyag számai továbbra is hozzáférhetők a honlapon.

Legfrissebb eseményeinkről, aktuális rendezvényeinkről igyekszünk minden hasznos információt ezúton is közzétenni. Az Egyesület tagságával, az Építőanyaggal, ill. az egyesületi rendezvényekkel kapcsolatos nyomtatványok, jelentkezési lapok egyaránt letölthetők a honlapról.

A honlap egyes részei még szerkesztés alatt állnak, de igyekszünk ezeket az információkat is mielőbb közzétenni. Így például hamarosan az egész honlap olvasható lesz angol nyelven is.

Ezzel együtt új e-mail címe is van az Egyesületnek.

A honlappal kapcsolatos észrevételeket szívesen látjuk az info@szte.org.hu címen.